

Ganske særlig havde Besøget faaet Betydning for hans Bestemmelser med Hensyn til Fremtiden. Han indsaae nu, at Bispen havde Ret, og at det lille Boelssted ude i Egedet kun daarligt egnede sig for en Ide som den, der var virkeliggjort i Sandinge Højskole. Der fordredes større Lokaler, mange Rum, Plads til Heste og Vogne for tilrejsende, o. s. v., med andre Ord: netop Vejlbys Præstegaard var som skabt til et saadant stort og aabent Fælleshjem for Menigheden, som han ønskede at oprette.

Han havde da ogsaa besluttet at følge Bispens Raad og lade sig konstituere i Embedet, naar Provsten blev forflyttet, og han længtes nu efter at komme til at tale med Hansine om Sagen. Han maatte overfor hende have Ret til at bryde det Tavshedslofte, han havde givet Bispen. Og hans Hjerte var saa fuldt af Lykke, hans Hoved saa fuldt af Planer, at han maatte have Luft.

Det blev ganske mørkt, inden Baaden naaede Land; og det var kun med Møje, at han og Tømrer Nielsen fandt det Hjulspor, der fra Skibberups lille Baadehavn førte mellem Bakkerne ind til Byen. Her tog Emanuel Afsked med sin Ledsager og skyndte sig hen til sine Svigerforældres Hus. Fra dets Dagligstuevindue skinnede der Lys, og et Øjeblik efter stod han inde i Forstuen med Hansine om Livet allerede fuldt optaget af at berette. —

Et Par Dage efter indeholdt Egnens „Folkeblad“ følgende Meddelelse: „Efter sikkert Forlydende er Hr. Provst Tønnesen, Præst for Vejlbys og Skibberup, udseet til at beklæde Posten som Forstander for det nyoprettede Statsseminarium i Søborg ved København. Den officielle Udnævnelse kan ventes en af Dagene.“